

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 „
3 luni	10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Cu privire la competența penală a administratorilor de plăși și a jandarmilor de d-l Petre Popescu.

JURISPRUDENȚA:

Curtea de Casație, secția I: *Magda Ianuș Barbulea cu Ianuș Giurgi P. Gherghel ș. a., cu o Observație;*

Idem, secția II: *Competința ajutorului de primar urban de a fi jurat la Curtea cu jurați;*

Idem, secția III: *Ministerul de finanțe cu N. T. Constantinescu;*

Tribunalul Ilfov, secția III: *Primăria Capitalei cu Moritz Braunstein;*

Tribunalul Teleorman: *Adolf Westfried, contravenție la Legea repauzului duminical, cu o Observație de d-l Ștefan Ivanovici;*

Tribunalul Tutova: *David Friedman cu Hirsch Broder, cu o Observație de d-l Gr. V. Maniu.*

Cu privire la competența penală a administratorilor de plăși și a jandarmilor

Art. 52 din Legea pentru judecătoriile de ocoale dă drept de contestație contra proceselor-verbale prin cari administratorii de plăși și jandarmii ¹⁾ constată și pedepsesc unele contravențiuni ²⁾.

Art. 62 din Legea jandarmeriei rurale, cum și art. 197 din Legea pentru organizarea comunelor rurale și administrația plășilor—ambele promulgate ulterior legii judecătoriilor de ocoale—dând cu adevărat ființă legală inovațiunii deabia enunțată în art. 52 de mai sus, prevăd pentru jandarmi și administratorii de plasă competența de a pedepsi cu amendă și a executa chiar, prin încasarea amenzii, pe faptuitorii unor anumite contravențiuni constatate pe loc de dânșii.

Principiul care domiește măsura aceasta e că pe-

¹⁾ Art. 52 enumeră aci și pe primari; dar Legea pentru organizarea comunelor rurale, ulterior promulgată, nu mai dă în căderea lor asemenea atribuțiuni, primarii încetând, de altfel, a mai fi ofițeri sau agenți de poliție administrativă și judiciară.

²⁾ Legile speciale de organizare: a jandarmeriei (art. 62) și a comunelor rurale (art. 197) abrogă, în ceea ce le e contrariu, textul art. 52. Astfel, deși acest text e general, jandarmii pierd totuși prin legea lor organică competența de a pedepsi contravențiunile la unele legi. Pierd atât ei cât și administratorii de plasă competența de a pedepsi abaterile la legea pentru învoielii agricole și dobândesc în schimb atât unii cât și alții competența de a pedepsi abaterile la legea drumurilor, art. 46, 49 și 50.

deapsa cu cât e mai promptă cu atât e mai eficață. Conștiința că faptul atrage nemijlocit o penalitate, intimidează cu mult mai simțitor pe contravenient și îl face mai precaut decât gândul că va fi dat judecății și că va putea temporiza procedura prin mijloace închipuite, făcându-l să aibă chiar perspectiva unei achitări sau, în tot cazul, a unei condamnări târzii. În deosebi, legiuitorul nostru a voit—introducând inovația—ca prin pedepsirea imediată a unor fapte—individual neînsemnate, dar frecvente—, să facă pe sătean a intui mai viu și mai plastic consecința neapărată a abaterilor penale și să-l deprindă astfel cu respectul legilor și regulamentelor de ordine publică, cum și al autorităților însărcinate cu aplicarea lor.

Sistemul acesta de a administra pedeapsa constituind, după cum am zis, o inovație în legislațiunea noastră, era natural ca în aplicarea lui să se ivească unele dificultăți de procedură, dificultăți alimentate în bună parte și de lipsa de precizie a textelor de lege.

Nimic de zis pentru cazul când contravenientul se execută de bună voie și plătește amenda la care e condamnat. Jandarmul (sau administratorul de plasă) primindu-i-o, îi va libera chitanța din carnetul à suche—cum zice legea—și un duplicat după procesul-verbal de amendare, pentru primirea căruia contravenientul va semna pe cel original sau se va face mențiune în caz de refuz sau neputință de a semna. Dela îndeplinirea acestei formalități începe termenul de 5 zile pentru contestație, în care timp amenda rămâne depusă provizoriu în mâinile receptorului. Dacă contravenientul nu face contestație sau, făcând, i se respinge, amenda se încasează definitiv; iar dacă contestația se admite, amenda se restituie.

Cum va proceda însă agentul forței publice când contravenientul nu plătește amenda, fie că refuză, fie că nu poate dispune la moment de bani, fie că nu poate dispune deloc fiind sărac notoriu? Nu credem a fi în spiritul legii, nici conform principiilor generale în materie de insolvabilitate ca, ori de câte ori contravenientul refuză sau nu poate plăti, jandarmul (ori administratorul de plasă) să-l declare insolubil și să-l înainteze judei de ocol, spre a i se preface amenda în închisoare. Dacă contravenientul bine situat materialmente și cu domiciliu bine cunoscut, el nu poate, în caz de refuz, să fie taxat de insolubil, *ci de rău platnic*; și îndărătnicia lui nu va avea de consecință in-

solvabilitatea și represiunea corporală, ci urmărirea prin perceptor a averii celui amendat conform regulilor ordinare.

Cum va putea—de exemplu—jandarmul să declare insolubil pentru 2—3 sau chiar 25 lei pe un moșier, pe un bogătaş, sau chiar pe un țăran gospodar și cu stare, când domiciliul lor e destul de cunoscut și situația lor materială ireproșabilă? Va declara, așa dar, de insolubil numai pe acela care—refuzând din orice motiv să plătească amenda—nu va putea fi dat în urmărirea perceptorului fie că e sărac notoriu, fie că—independent de starea-i materială—nu are domiciliu cunoscut.

Din însăș textul legii nu rezultă că legiuitorul ar fi avut intențiunea de a inova asupra concepțiunii cuvântului «insolubil». Cel mult dacă rezultă numai că starea de insolabilitate sau, mai bine zis, de sărăcie notorie va putea—în mod sumar—să fie constatată și de jandarm (sau administratorul de plasă), fără ca contravenientul să mai fie trecut prin filiera percepției. Agentul însă își va întemeia constatarea sa nu numai pe simplul motiv al refuzului de plată, ci și pe împrejurarea de fapt a lipsei de avere conform regulii generale în materie de insolabilitate. Dacă din împrejurările de fapt rezultă că contravenientul are avere, jandarmul își va declina pur și simplu competența de a executa amenda și «afacerea» va fi trimisă (fără declinatoriu însă!) la perceptor.

Legea tratează pe cel cu domiciliu necunoscut ca și pe cel insolubil și cu drept cuvânt, de oare ce, necunoscându-se domiciliul contravenientului, urmărirea lui prin perceptor devine imposibilă, chiar de ar avea o avere oarecare. Trebuie să adăugăm însă că legea voiește să spună de cel cu domiciliu necunoscut care refuză să plătească, căci așa cum e redactat textul s'ar părea că prin simplul fapt că n'are domiciliu cunoscut, contravenientul legitimează a fi dus la judecător, chiar dacă ar oferi suma amenzii, ceea ce ar fi cu desăvârșire absurd.

* * *

O altă chestiune se poate prezenta, în practică. Iată un contravenient—nu atât de insolubil pe cât de îndărătnic—care, dus înaintea judelei de ocol, fie din îndemnul acestuia, fie de teama închisorii, se oferă a plăti amenda. Va admite judecătorul această achitare tardivă, și în caz afirmativ prin ce mijloc se va încasa, cine o va încasa? de oarece administratorul de plasă sau jandarmul nu se mai află cu carnetul la dispoziția contravenientului.

Credem că amenda se poate foarte bine încasa, fie de jandarmul care a adus pe contravenient înaintea judecătorului și care va trebui să aibă carnetul la dânsul, fie de către administratorul de plasă căruia i se va înapoia contravenientul împreună cu banii depuși spre achitare. Procedura aceasta—nearătată de lege—e cât se poate de conformă cu spiritul ei. Legiuitorul, în adevăr, n'a voit ca contravenițiile de cari vorbim și cari sunt individual neînsemnate să fie numai decât înfrânate cu închisoare. Scopul lui a fost ca prin o pedeapsă pecuniară mică, dar repede administrată, să obișnuiască pe săteni cu respectul legilor de administrație, poliție și igienă publică. Dacă contravenientul refuzând pe jandarm plătește apoi, la îndemnul judecătorului, e că autoritatea morală a

acestui din urmă are o mai mare înfrâurire asupra lui decât a celui dintâiu. Țăranul nostru pe cât e de neștiutor în ale legilor, pe atât simte nevoia și dorința de a fi lămurit și convins de dreptatea unei măsuri ce se ia în contră-i. Nimic mai natural ca el, încredințat de ilegalitatea faptei sale, să zică: «D-le judecător, nu știam că, făcând asfel, călcăm legea; acum îmi recunosc vina și plătesc». Ce ar putea îndreptăți pe judecător ca el să treacă peste această afirmațiune de bună credință și să dea închisoare contravenientului? Va lua deci măsuri ca amenda să fie încasată.

În fine, neplătind nici chiar la îndemnul judecătorului, contravenientul va trebui să facă închisoare. Judecătorul va confirma procesul-verbal prin care se constată atât condamnarea cât și insolabilitatea; va transforma amenda în închisoare după normele stabilite și va ordona ca contravenientul să fie dus la arestul secției de jandarmi dela reședința judecătorei. Legea numește *ordonanță* actul prin care judele dispune toate acestea. S'a zis că termenul e impropriu; judele de ocol nu dă ordonanțe, ci încheieri, cărți de judecată, mandate de aducere, etc. E aci mai mult o subtilitate scolastică, de puțină importanță, decât o observațiune serioasă și temeinică. Fără a se confunda cu ordonanța dată de judele-instructor sau cu cea dată de președintele de tribunal—însă și acestea deosebite fundamental între dânsese—ordonanța judelei de ocol de care vorbește art. 62 din Legea jandarmeriei rurale și 197 din Legea organizării comunelor rurale, este un act mixt prin care, pe de o parte, judecătorul confirmă procesul-verbal ce i se prezintă, deci face un act de jurisdicție, o adevărată hotărîre în ultimă instanță dată în ființa contravenientului; iar pe de altă parte el dispune comutarea pedepsei din amendă în închisoare și ordonă executarea ei sub această din urmă formă, deci face un act de execuțiune, un mandat de arestare în toată regula.

Va fi deci această *ordonanță* o hotărîre și un mandat de arestare în acelaș timp. Nu e aci decât o simplificare de formalități, care concordă destul de bine cu întreaga economie a inovațiunii de care am vorbit.

Petre Popescu

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 23 Ianuarie 1909

Președenția d-lui M. IULIAN, consilier

Mag. Ianuș Barbulea cu Ianuș Giurgi P. Gherghel ș. a.

Successiune. — Dreptul de succesiune al văduvei sărace în averea soțului defunct. — Dacă mai e nevoie a cere dela justiție acest drept atunci când ea (soția) se găsește de fapt în stăpânirea unui asemenea drept cu consimțământul celorlalți moștenitori. — (Art. 653 și 684 din Codul civil).

Dacă este adevărat că, conform art. 653 din Codul civil, femeia săracă care, în baza art. 684 din Codul civil, are un drept de moștenire în averea soțului defunct, nu intră în posesia acestui drept fără permisiunea justiției, nu este mai puțin adevărat însă că dacă femeia rămâne de fapt în stăpânirea unui asemenea drept, și continuă a fi lăsată în stăpânire de ceilalți moștenitori ai soțului, dânsa nu mai are interes a se adresa justiției; și cum nici o acțiune în

justiție nu se face fără interes, nu se poate admite că în asemenea caz femeia a decăzut din dreptul ei de moștenitoare, deschis din chiar momentul morții soțului său, decăderile de drepturi fiind de strictă interpretare și neputându-se admite decât în baza unui text formal și expres de lege.

Decizia 37/909. — Casată, în lipsa intimațiilor, după recursul făcut de Magda Ianuș Barbulea, sentința Tribunalului Neamțu, No. 165/907, dată în proces cu Ianuș Giurgi P. Gherghel ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș, în desvoltarea motivelor de casare;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Exces de putere; violarea legii și o greșită interpretare a art. 684 din Codul civil.

«În adevăr, în ședința dela 12 Decembrie 1906 am cerut a se respinge acțiunea în revendicare ca nefondată, de oarece trebuia a se intenta o acțiune de ieșire din indiviziune, fiind că eu Magda Ianuș Barbulea stăpâneam cu titlu de moștenitoare pentru $\frac{1}{4}$ din averea lui decujus Mihaiu P. Gherghel, cu dreptul sorii mele defuncta Nița Mihaiu P. Gherghel, văduvă săracă a lui de cujus; și pentru dovedirea acestora am cerut dovada cu martori spre a stabili: 1° că sunt soră cu defuncta Nița P. Mihaiu Gherghel, 2° Nița P. Mihaiu Gherghel a avut de fapt posesiunea moștenirii dela moartea lui de cujus când am intrat eu în stăpânirea ei 3° că Nița P. Mihaiu Gherghel era văduvă săracă la deschiderea succesiunii.

«Tribunalul a respins această dovadă, pe motiv că nu sunt trimeasă în posesiunea averii, cu toate că de fapt stăpâneam moștenirea, de oarece se revendica dela mine și tindeam să dovedesc și cu martori acest fapt, neținând seamă de argumentarea mea că nu am nevoie de trimiterea în posesiune, de oarece nu am interes de a mă adresa justiției fiind că posed, și nu se poate concepe o acțiune în justiție fără interes (Casatie I, 190 din 25 Aprilie 1906). Mai mult, în ședința dela 4 Septembrie 1907, aducând punerea în posesie pe motiv de care mi-a respins dovada cu martori în ședința dela 12 Decembrie 1906, am reînnoit cererea de martori și tribunalul mi-a respins-o sub motiv că văduva săracă nevalorificându-și dreptul său cât timp trăia, moștenitorii acesteea nu le mai pot invoca, cu toate că pune în principiu că dreptul văduvei sărace în averea soțului este un drept de moștenire și nu de creanță, făcând astfel o rea interpretare a art. 684 din Codul civil»

Având în vedere sentința supusă recursului, prin care tribunalul, în apel, admitând acțiunea în revendicare intentată de intimații de azi în recurs, Ianuș Giurgi P. Gherghel, Adam Giurgi P. Gherghel, Mihaiu Giurgi P. Gherghel, Varvara Adam P. Pascariu, Varvara Ianuș a Mariuței și Ileana Mihaiu Cojocariu, în contra recurentei Magda Ianuș Barbulea și Petrea Dumitru Antaloaei, i-a condamnat pe fiecare din acestia să delase în proprietatea și posesiunea celor dintâiu pământul arătat în dispozitivul acelei sentințe;

Având în vedere că recurenta Magda Ianuș Barbulea a opus, ca mijloc de apărare, că $\frac{1}{4}$ din averea rămasă pe urma defunctului Mihaiu P. Gherghel, ce se revendică prin acțiunea de față, o deține cu dreptul de moștenitoare a defunctei sale surori Nița Mihaiu P. Gherghel, văduvă săracă a numitului defunct, care în această calitate a moștenit și a avut de fapt posesiunea acestui pământ dela moartea soțului său și până la încetarea ei din viață, de când a intrat dânsa — Magda Ianuș Babulea — în stăpânirea lui;

Că, prin urmare, dânsa stăpânind ca moștenitoare o pătrime din averea rămasă pe urma lui Mihaiu P. Gherghel, cu drepturile surorii sale de văduvă săracă a acestuia, ar trebui să se ceară de reclamanți ieșirea din indiviziune, iar nicidecum revendicarea întregii

averi; și spre dovedirea sus arătatelor fapte, recurenta Magda Ianuș Barbulea a cerut admiterea probei testimoniale;

Având în vedere că tribunalul a respins acest mijloc de apărare invocat de recurentă, pe motiv că văduva săracă nevalorificându-și în timpul vieții sale dreptul de moștenire conferit prin art. 684 din Codul civil, moștenitorii ei nu se mai pot prevala de acest drept;

Considerând că din dispozițiunile art. 684 din Codul civil rezultă că dreptul văduvei în averea soțului ei defunct este un adevărat drept de moștenire, subordonat numai condițiunii ca femeia să fie săracă la deschiderea succesiunii, când ia naștere acest drept;

Considerând că dacă este adevărat că, conform art. 653 din Codul civil, femeia săracă, care, în baza art. 684 sus citat, are un drept de moștenire, nu intră în posesiunea acestui drept fără permisiunea justiției, nu este mai puțin adevărat însă că dacă femeia rămâne de fapt în stăpânirea unui asemenea drept și continuă a fi lăsată în stăpânire de ceilalți moștenitori ai decedatului ei soț, dânsa nu are interes a se mai adresa justiției; și cum nici o acțiune în justiție nu se face fără interes, nu se poate admite că în asemenea caz femeia a decăzut din dreptul ei de moștenitoare, deschis din chiar momentul morții soțului său, decăderile de drepturi fiind de strictă interpretare și neputându-se admite decât în baza unui text formal și expres de lege;

Considerând că nici un text de lege nu ridică femeiei sărace dreptul recunoscut prin art. 684, dacă din diferite împrejurări nu și-a reclamat în justiție acest drept;

Considerând că, astfel fiind, când tribunalul, prin sentința atacată, nesocotește dreptul de moștenire al femeiei Nița Mihaiu P. Gherghel, reprezentată în procesul de față prin sora și moștenitoarea sa Magda Ianuș Barbulea, comite un adevărat exces de putere și dă o greșită interpretare art. 684 din Codul civil;

Că, dar, mijlocul de casare invocat este întemeiat. Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

OBSERVAȚIE. — Decizia Curții de casație, ce publicăm astăzi, este juridică. Ea a fost în totul aprobată de d-l D. Alexandresco, care criticase, cu drept cuvânt, sentința dată în sens contrar de către Trib. Neamțu. Vezi observațiile foarte judicioase, publicate de acest autor în *Dreptul* din 1908, No. 50 și din 1909, No. 15. (N. R.).

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 3 Februarie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

H. Lazarovici, recurs criminal

Curtea cu jurați. — Jurați. — Incompatibilități. — Ajutorii de primari din comunele urbane. — Dacă ei pot fi jurați. — (Art. 363 din Procedura penală).

Ajutorii de primari din comunele urbane nefiind ofițeri de poliție judecătorească, funcțiunea lor nu poate fi incompatibilă cu funcțiunea de jurat.

Deciziunea 238/909. — Respins recursul făcut de H. Lazarovici, contra deciziei No. 15/908, a Curții cu jurați din jud. Dorohoiu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Gr. Maniu, din partea recurentului, în desvoltarea motivului I de casare, renunțând la celelalte motive; și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare susținut :

«Vițiata compunere a juriului, intru cât în comisia cu jurați a luat parte și Bordeanu, ajutor de primar la Herța după cum dovedim cu certificat, deci violarea articolelor respective dela Procedura penală».

Având în vedere că se constată că juratul Bordeanu era ajutor de primar al comunei urbane Herța în momentul când a judecat pe recurent ;

Că, intru cât ajutorii de primarii din comunele urbane nu sunt ofițeri de poliție judecătorească, nu poate fi vorba de incompatibilitatea prevăzută de art. 263 din Procedura penală, care prevede pe ofițerii de poliție judecătorească ca incompatibili cu funcțiunea de jurat ;

Că, dar, acest motiv are a fi respins ; iar la motivul II s'a renunțat în instanță ;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 24 Februarie 1909

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ministerul de finanțe cu N. T. Constantinescu

Timbru și înregistrare.—Contravențiune.—Autentificarea unui act de judecător.—Dreptul judecătorului de a interpreta în mod suveran natura juridică a actului.—Dacă se poate imputa judecătorului o contravenție fiscală.—Soluție negativă (art. 58 din Legea timbrului).

Judecătorul chemat a da autentificarea unui act, are dreptul să facă clasificarea actului în cece privește taxa la care trebuie să fie supus (art. 58 din Legea timbrului) și deci este în drept a interpreta natura juridică a acelui act și a aprecia după propria lui judecată dacă acel act trebuie supus vreunei taxe.

Deci fiscul nu poate, sub cuvânt că interpretarea dată actului de judecată ar fi eronată, să-l considere ca contravenient și să-l supună la o pedeapsă.

Deciziunea 59/909.—Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe, contra sentinței No. 433/908 a Tribunalului Buzău, în proces cu N. T. Constantinescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l Zeuceanu, în dezvoltarea motivelor de casare ;

Pe intimat, în persoană, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 29, alin. 2, și 77 din Legea timbrului dela 1900 și exces de putere.

«D-l Titus Constantinescu, avocat, fost judecător-sindic al tribunalului, a fost obligat la plată de amendă pentru că în calitatea sa de judecător a primit și autentificat un act de creanță intervenit între Locot. Stoian Vernescu și muma sa Eufrosina Vernescu, fără ca aceștia să fi achitat taxa proporțională de timbru.

Tribunalul de Buzău, judecând apelul făcut de contravenient, l-a admis în totul, pe motiv că în act nestipulându-se dobânzi, termene de plată și alte condițiuni, din această cauză nu se datora timbrul proporțional.

«Instanța de apel menținând calificarea actului, dar făcând deosebire și pretinzând condițiuni pe cari legea nu le prevede, a violat art. 29, alin. 2, și 77 din Legea timbrului dela 1900 și numai depășindu-și puterile a admis reclamațiunea contravenientului».

Având în vedere că din sentința Tribunalului Buzău No. 433/908, supusă recursului, se constată că Titu Constantinescu a fost condamnat de fisc la amendă pentru că, în calitate de judecător, a primit și autentificat un act de creanță fără ca părțile să fi achitat taxa proporțională prevăzută de Legea timbrului pentru faceerea unor asemenea acte ;

Că dânsul făcând apel contra acestei condamnări, Tribunalul de Buzău, prin sentința supusă recursului, i-a admis apelul și l-a achitat de orice amendă, anulând procesul-verbal ;

Considerând că art. 58 din Legea timbrului dela 1900 dă președintelui tribunalului sau judecătorului care-i ține locul, în caz când este chemat a da autenticitate unui act, dreptul să facă clasificarea actului în cece privește taxa la care trebuie să fie supus ; Că legea dându-i un asemenea drept, este învederat că i-a recunoscut, în acelaș timp, implicit și pe acela de a interpreta, din această privință, și natura juridică a acelui act și de a aprecia, după propria sa judecată, și dacă acel act trebuie supus vreunei taxe ;

Considerând că, în speță, T. Constantinescu, în calitate de judecător, apreciind că actul, a cărui autentificare i se cerea, nu este supus la plata de taxe proporționale, fiscul nu putea, sub cuvânt că interpretarea dată actului ar fi eronată, să-l considere ca contravenient și să-l supună la o pedeapsă, căci este de principiu că atunci când legea recunoaște unui funcționar un drept de interpretare, această interpretare ori este suverană, ori este supusă unor căi de reformare, dar în nici un caz ea nu poate face pe cel ce a dat-o să fie privit că a comis o contravențiune ;

Că, dar, motivul de casare nefiind întemeiat, recursul cătă să fie respins ;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 10 Aprilie 1909

Președenția d-lui P. HAGIOPOL, președinte

Primăria București cu Moritz Braunstein

Sentința civilă No. 467

Contravențiuni la legile și regulamentele comunale.—Constatarea lor.—Dacă în urma legii poliției generale a Statului funcționarii tehnici ai comunei mai sunt competenți a constata asemenea contravențiuni.—(Art. 4 din Legea poliției comunale din 1902 ; art. 6 din Legea poliției generale a Statului).

Deși după dispozițiunile art. 4 din Legea poliției comunale din 1902, primarul și ajutorul său pot în persoană sau delega pe funcționarii tehnici și sanitari a constata abaterile dela legi, regulamente și ordonanțe comunale ; dar, intru cât prin legea posterioară a poliției generale se pune principiul că poliția Statului exercită poliția generală asupra Statului și comunelor, iar prin art. 6 se determină ofițerii de poliție cari pot încheia acte pentru constatarea infracțiunilor la legi și regulamente, de aci rezultă că dispozițiunile din Legea poliției comunale au fost abrogate, așa că abaterile la regulamentele și ordonanțele comunale nu mai pot fi constatate de funcționarii tehnici ai comunei cu delegația primarului.

Tribunalul,

Asupra recursului d-lui primar al Capitalei București făcut prin petițiunea înreg. la No. 25343/908, contra cărții de judecată No. 1044/908 a judecătoriei ocol. 4 București, prin care a anulat procesul-verbal de contravenție dresat de d-l arhitect al comunei și s'a achitat inculpatul Moritz Braunstein ;

Având în vedere că din desbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile

scrise depuse de recurentă, se constată : că contra lui Moritz Braunstein, în urma delegațiunii d-lui primar al Capitalei, d-l Ștefan S. Iliescu, arhitect la serviciul de poduri și șosele, a dresat procesul-verbal de contravenție pentru faptul că aruncă murdăria în stradă; — că prin cartea de judecată cu No. 1044/908 a judecătorei ocol 4 București s'a anulat procesul-verbal de contravenție și s'a achitat inculpatul Moritz Braunstein întru cât d-l Ștefan S. Iliescu, nefiind ofițer de poliție judiciară, nu avea calitatea de a dresa proces-verbal de contravenție; că primăria Capitalei, pretinzând că d-l judecător de ocol, dând o greșită interpretare a dispozițiilor art. 60 al legii asupra organizării comunale urbane, a art. 1 și următorii din legea pentru modificarea organizării poliției comunale urbane din 19 Decembrie 1902 și a art. 1 din Legea poliției generale a Statului din 1903, a achitat pe inculpatul Moritz Braunstein, a făcut acest recurs care face obiectul acestui proces. Acestea sunt faptele.

Având în vedere că primăria Capitalei, prin d-l avocat T. Popovici, susține că prin art. 60 din Legea comunală se înființează agenți comunali speciali cari să fie însărcinați cu poliția comunală; iar prin art. 4 din Legea poliției comunale din 19 Decembrie 1902 dă dreptul primarului sau ajutorului său să constate abaterile la legi, regulamente și ordonanțe comunale, sau să delege aceste atribuțiuni funcționarilor tehnici; că deși este adevărat că prin legea din 1903 asupra organizării poliției generale a Statului și prin art. 1 se prevede atribuțiunile poliției generale a Statului și printre aceste atribuțiuni sunt și acelea a poliției comunale din 1902, totuși legiuitorul printr'aceasta n'a înțeles să abroge dispozițiunile din Legea comunală, și în special art. 4 din această lege, întru cât interesele comunei sunt regulate de legi cari au de bază descentralizarea administrațiunii comunale și că judecătorul astfel a violat citatele texte de lege;

Având în vedere că este adevărat că, după dispozițiunile art. 4 din Legea poliției comunale din 19 Decembrie 1902, primarul și ajutorul său pot în persoană sau delega pe funcționarii tehnici și sanitari a constata abaterile de la legi, regulamente și ordonanțe comunale, dar posterior, la 1903, intervine legea poliției generale, care prin art. 6 determină că numai ofițerii de poliție ai Statului pot încheia acte pentru constatarea infracțiunilor de la legi și regulamente;

Având în vedere că, în principiu, abrogatiunea este expresă sau tacită; ea este expresă când legea nouă pronunță în mod vădit abrogatiunea legii vechi și tacită când legea nouă conține dispozițiuni contrarii a celor a legii vechi;

Având în vedere că doctrina și jurisprudența sunt de acord, că atunci când această contrarietate există asupra principiului chiar al legii care servea de bază vechii legi, a recunoaște că abrogatiunea se întinde asupra tuturor dispozițiilor secundare și că atrage după sine toate celelalte dispozițiuni cari nu erau de cât corolarul sau consecințele ei;

Având în vedere că prin Legea poliției generale se pune principiul că poliția Statului exercită poliția generală asupra Statului și a comunelor, iar prin art. 6 al acestei legi se determină că numai ofițerii de poliție pot încheia acte pentru constatarea infracțiunilor de la legi și regulamente; ori, printr'aceasta abrogându-se poliția comunală și determinându-se ce anume funcționari sunt în drept a constata infracțiunile, s'a abrogat și dispozițiunile legii comunale privitoare la constatarea infracțiunilor de primari sau delegații lor la abaterile regulamentelor și ordonanțelor comunale, consecințele ei. (Vezi: «Droit civil» Aubry & Rau, Tom. I, pag. 56—57);

Având în vedere că dacă acesta este principiul judecătorului, judecând printr'această carte de judecată că dispozițiunile art. 4 din Legea poliției comunale din 19 Decembrie 1902 se găsesc abrogate prin legea poli-

liției generale a Statului, departe de a fi violat citatele texte de lege, nu a făcut decât o bună și justă interpretare a citatelor texte de lege;

Că dar, așa fiind, motivul invocat de casare fiind nefondat, recursul primăriei Capitalei urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror, tribunalul respinge, etc

(ss) Hagiopol; V. Dumitrescu.

p Grefier (s) N Sarondi.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența dela 8 Aprilie 1909

Președenția d-lui I. GRASSAN, președinte

Adolf Weistfried, contravenție la Legea repauzului duminical
Sentința penală No. 3467

Contravenție la Legea repauzului duminical. — Dacă în urma promulgării actualei legi pentru judecătoriile de ocoale cărțile de judecată penale, date pe baza Legii repauzului duminical, sunt susceptibile de apel sau recurs.—(Art. 51 din Legea judecătoriilor de ocoale; art. 12 din Legea repauzului duminical).

Contravențiunile la Legea repauzului duminical fiind pedepsite cu amendă, nu cu închisoare, cărțile de judecată date în această materie sunt susceptibile de recurs iar nu de apel, conform art. 51 din actuala lege pentru judecătoriile de ocoale.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Adolf Vestfried din Roșiorii-de-Vede în contra cărții de judecată penală No. 1210 din 1908 a judecătorei ocolului I Roșiorii-de-Vede, prin care, cu aplicația art. 3 și 10 din Legea repauzului duminical, este condamnat cinci-zeci lei amendă comunei;

Ascultând pe d-l procuror în concluziuni și pe partea prezinte în susținerea sa;

Având în vedere că faptul pentru care apelantul este condamnat prin cartea de judecată fiind o contravențiune la Legea repauzului duminical, pedepsită cu amendă nu cu închisoare, cartea de judecată No. 1210 din 1908 era susceptibilă de recurs iar nu cu apel, conform art. 51 din Legea judecătoriilor de ocoale;

Că, astfel fiind, apelul de față se găsește inadmisibil și tribunalul urmează a-l respinge ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte în unire cu d-l procuror, Tribunalul respinge, etc.

OBSERVAȚIE. — Ce spune articolul 51 din Legea judecătoriilor de ocoale? În primul alineat, articolul acesta spune că «judecătorii de ocoale judecă toate contravențiunile de simplă poliție de orice natură și din orice lege ar decurge, în primă și ultimă instanță, când pedeapsa de aplicat este amenda și când restituțiunile și reparațiunile civile nu trec peste 300 lei, și cu drept de apel când pedeapsa de aplicat este închisoarea sau restituțiunile și reparațiunile civile sunt de o valoare mai mare de 300 lei». Ce se înțelege printr'o contravențiune? Ne-o spune art. 9 din Codul penal; se înțelege faptul pedepsit cu amendă dela 5 până la 25 lei și cu închisoarea dela o zi până la 15 zile. Așa dar, din orice lege ar decurge contravențiunea de simplă poliție, când pedeapsa prescrisă de acea lege este amenda (de

la 5 până la 25 lei), cartea de judecată se va da cu opoziție și recurs (vezi și art. 95, alin. I, din Legea judecătorilor de ocoale); cu apel când pedeapsa e închisoarea (dela o zi până la 15 zile). Sunt însă legi speciale, date în competența judecătorului de ocol, ale căror pedepse trec de 25 lei amendă sau de 15 zile închisoare. Art. 9 din Codul penal conținând un principiu, doctrina și jurisprudența sunt de acord în a califica faptul după pedeapsa prescrisă de legea specială. Deci, când legea specială prevede, pentru un fapt oarecare, o amendă mai mare de 25 lei și un termen de închisoare mai mare de 15 zile, faptul constituie un delict, *oricum ar fi calificat de acea lege specială*. Acelaș principiu l-a avut în vedere și legiuitorul în alin. I și II ale art. 51 din actuala lege pentru judecătorii de ocoale și, dându-și seama că în multe din legile speciale se califică greșit faptele pedepsite de ele, spune în alin. II al citatului articol că abaterile *calificate contravențiuni sau delict* de anumite legi speciale, legi pe cari le enumeră în mod limitativ, se vor judeca *cu aceeaș competență ca în primul aliniat*. Prin urmare, oricât de mare ar fi amendă prescrisă de legea specială, trecută în enumerarea din alin. II al art. 51, cartea de judecată se va da cu opoziție și recurs când pedeapsa din acea lege va fi *numai amendă*, și cu apel când pedeapsa va fi închisoarea, oricare ar fi termenul ei.

Legea repauzului duminical nu figurează însă în enumerarea din alin. II al art. 51, iar pedeapsa prevăzută în această lege, prin art. 10, este dela 5 până la 200 lei amendă și deci nu mai poate fi vorba de o contravenție de simplă poliție. Neputând aplica nici alin. I nici alin. II al art. 51 din Legea pentru judecătorii de ocoale, ce vom face? Răspunsul e foarte simplu: ne vom referi, în această privință, la chiar legea în chestiune. Art. 12 din Legea repauzului duminical spune că «infracțiunile se vor judeca *în primă instanță* de judecătorul de ocol, conform dreptului comun». Dar dacă legea n'ar spune nimic? Ne vom referi și în acest caz tot la dreptul comun și cartea de judecată se va pronunța cu drept de apel și fără opoziție. (Vezi art. 95, alin. I, din legea judecătorilor de ocoale).

Altfel, dacă legiuitorul ar fi înțeles ca prin aliniatul I din art. 51 să tranșeze chestiunea competenței judecătorului de ocol pentru toate abaterile date lui spre judecare, ar fi spus-o categoric și s'ar fi dispensat de alin. II al aceluiaș art.

Conchizând, credem dar, fără cea mai mică ezitare, că apelul la tribunal contra unei cărți de judecată pronunțată în baza Legii repauzului duminical e perfect admisibil.

Ștefan Ivanovici
Magistrat

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența dela 30 Aprilie 1909

Președenția d-lui V. I. BALAȘESCU, președinte

David Friedman cu Hirsch Broder

Cambie.—Dacă ea poate fi scrisă de altă persoană de cât debitorul.—Lipsa numelui persoanei sau firmei primitivului la facerea cambiei.—Dacă aceste excepțiuni pot fi dovedite altfel decât în modul prescris de art. 349 din Codul comercial, adică cu proba scrisă.

1. O cambie poate fi scrisă de o altă persoană decât debitorul, cu singura condiție ca să conțină mențiunea bunului și aprobat, când debitorul nu-i comerciant, industriaș, plugar, vier, slugă sau lucrător cu mâna.

2. Deși lipsa numelui persoanei sau firmei primitivului la facerea cambiei, precum și lipsa vreunei condițiuni esențiale arătate în art. 270 și urm. din Codul comercial, exclud calitatea și efectele speciale ale cambiei, cu rezerva efectelor ordinare ale obligațiunii după natura sa comercială sau civilă; însă legiuitorul Codului comercial, prin art. 349, a luat garanții ca acest efect comercial să fie la adăpostul tuturor excepțiunilor, stabilind, între altele, că debitorul unei cambii nu va putea opune decât excepțiunile privitoare la forma titlului sau lipsa condițiunilor necesare pentru exercițiul acestei acțiuni, adăugând că excepțiunile personale nu vor putea întârzia condamnarea la plată decât dacă ele sunt lichide și de o grabnică soluție și în toate cazurile întemeiate pe o probă scrisă.

Astfel, excepțiunea lipsei condițiunilor esențiale ale unei cambii și neindicarea persoanei sau firmei primitivului, chiar din momentul facerii cambiei, este o excepțiune personală emitentului cambiei nu și giranților posteriori emiterii cambiei, și dar lipsa acestor condițiuni nu poate fi probată decât conform art. 349 din Codul comercial, adică cu proba scrisă.

S'au ascultat din partea apelantului David Friedman d-l advocat I. M. Stănescu; iar din partea intimatului Hirsch Broder d-l advocat Gh. N. Gheorghiu.

Tribunalul,

Văzând apelul introdus în termen cu petițiunea înregistrată la No 31.449/909 de David Friedman, comerciant domiciliat în orașul Bârlad, contra cărții de judecată No. 216/908 a Judecătoriei ocolului urban Bârlad, prin care este obligat a plăti lui Hirsch Broder, comerciant tot din Bârlad, suma de 1490 lei cu procente și cheltueli de judecată;

Văzând actele aflate la dosar și susținerile părților în instanță;

Văzând că reclamantul își întemeiază acțiunea sa cambială pe 3 cambii emise de părît în valoare totală de 1500 lei, în ordinul reclamantului și ajunse la scadență; că, prin urmare, bine a fost admisă acțiunea pe baza art. 310 și 344 din Codul comercial;

Văzând că în apel părîtul susține că biletul la ordin pentru suma de 1000 lei este dat de el în alb intimatului, ca garanție pentru comerțul de săci ce se făcea între dânsii, cu condiție ca la lichidare să i-o restituie; că însă acesta a complexat-o cu toate datele, deși la

lichidare nu a rămas dator cu nimic; că în momentul emiterii acest bilet la ordin neconținând numele persoanei sau firmei primitivului, precum și celelalte condițiuni esențiale pentru existența cambiei, reclamantul nu putea porni o acțiune cambială, cambia aceasta având efectele unei simple obligațiuni, după natura sa civilă sau comercială; că, pentru a dovedi că această cambie a fost emisă în alb, cere amânarea procesului pentru a aduce registrul său copier din 1907, unde este transcrisă copia unei scrisori originale a reclamantului intimat, dar pe care a pierdut-o și prin care acesta confirmă că polița aceasta este dată ca garanție;

Considerând că din cuprinsul art. 275 din Codul comercial rezultă că o cambie poate fi scrisă de o altă persoană decât debitorul; că singura condițiune ce se cere în acest caz este, conform acestui articol, mențiunea bunului și aprobat, când debitorul nu e comerciant, industriaș, plugar, vier, slugă sau lucrător cu mâna; că, în caz când debitorul este dintre aceste persoane, e de ajuns ca cambia să poarte semnătura proprie a debitorului; că întru cât, în speță, debitorul e comerciant, cambia e valabilă ca atare, și deci considerată ca cuprinzând de la emiterea ei mențiunile din ea; că, prin urmare, proba contrarie incumbă celui ce alegă lipsa acestor mențiuni în momentul confecționării cambiei;

Văzând art. 273 și 349 din Codul comercial;

Considerând că este adevărat că lipsa numelui persoanei sau firmei primitivului la facerea cambiei, precum și lipsa vreunei condițiuni esențiale arătate în articolul 270 și urm. din Codul comercial, exclud calitatea și efectele speciale ale cambiei, cu rezerva efectelor ordinare ale obligațiunii după natura sa comercială sau civilă (art. 273 din Codul comercial); că însă legiuitorul Codului comercial prin art. 349 a luat garanții pentru ca cambia ca efect de credit să poată circula ca monetă, luând măsuri ca acest efect comercial să fie la adăpostul tuturor excepțiilor ce se pot ridica contra unui înscris ordinar civil sau comercial, pentru ca posesorul cambiei să poată ajunge cât mai urgent la obținerea plății sumei înscrisă în cambie; că una din garanțiile luate de legiuitorul comercial este și aceea înscrisă în art. 349 din Codul comercial și care hotărăște că debitorul unei cambii nu va putea opune decât excepțiile privitoare la forma titlului sau lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acestei acțiuni, adăugând că excepțiile personale nu vor putea întârzia condamnarea la plată decât dacă ele sunt lichide și de o grabnică soluție și, în toate cazurile, întemeiate pe o probă scrisă;

Considerând că excepțiunea lipsei condițiilor esențiale ale unei cambii și neindicarea persoanei sau firmei primitivului, chiar din momentul facerii cambiei, necontestat că este o excepțiune personală emitentului cambiei nu și giranților posteriori emiterii cambiei; că prin urmare, față cu emitentul cambiei, lipsa condițiilor esențiale și neindicarea numelui sau firmei primitivului în momentul emiterii cambiei nu poate fi probată decât conform art. 349 din Codul comercial, adică cu proba scrisă;

Văzând că, în speță, apelantul nu înfățișează o probă în scris pentru a dovedi excepțiunea ce invoacă; că, prin urmare, susținerea sa trebuie înlăturată ca ne probată;

Văzând că intimatul cere cheltueli de judecată;

Că, apreciind cheltuelile făcute de numitul cu îndeplinirea procedurii și plata avocatului, îi fixează suma de 30 lei cu care trebuie despăgubit conform art. 140 din Proc. civilă de apelantul care cade în proces.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude de ședință Gh. L. Dimitriu, respinge apelul, etc.

(ss) V. Bălășescu, Gh. L. Dimitriu.

Observație. — Legiuitorul din 1900 a modificat atât art. 349, cât și art. 273 din Codul nostru de comerț și în expunerea de motive, în-

soțitoare la această modificare, găsim temeiurile pentru cari acele schimbări au fost făcute de legiuitor.

În Italia cambia e un titlu executiv, fără judecată. Tot astfel pomeneste acea expunere de motive, că este în Rusia cambia care, deși act privat, are caracterele unui act autentic și executoriu, căci la caz de neplată se execută fără judecată.

Legiuitorul nostru în art. 349 a admis un sistem intermediar, și asigurând cambiei celeritatea încasării, îngăduie o verificare contradictorie cu debitorul dinaintea tribunalului chemat să examineze dacă titlul sau acțiunea întrunește formele și condițiunile legale, ceea ce preîntâmpină contestațiunile la cari ar putea da loc cu ocaziunea executării deadreptul.

Acesta fiind, după expunerea de motive a legiuitorului din 1900 și explicațiunile date de defunctul Al. Degré, alcătuitorul textului primitiv al art. 349, motivul sistemului admis de legiuitorul din 1887, «apoi negreșit, continuă acea expunere, trebuie ca dispozițiunea art. 349 să nu poată da și o ocazie de străgănire din partea debitorului rău platnic».

De aci la 1900 suprimarea dreptului de opozițiune. Cum zice cu atât de mare eleganță precitata expunere: «ei bine, din cauza aglomerațiunii pricinilor ce sunt a se rezolva de judecată, necesitatea impune mai întâiu a se da termene lungi de înfățișare, și, uzându-se și de dreptul de opoziție, aceste termene se îndoiesc, și cu modul acesta, în loc ca o cambie ajunsă la scadență să nu trebuie decât să fie prezentată tribunalului spre examinare și darea hotărârii, astăzi trebuie să treacă multe luni de zile până ce să poți obține o hotărâre executorie asupra cambiei».

.... «Spre a corespunde acestor necesități, zice fostul ministru d-l C. G. Dissescu mai la vale, cred nemerit a se face un mic adaus la art. 349, aplicabil și la judecătorii de ocoale, prin care să se orânduiască mai întâiu ca judecățile acțiunilor cambiale să se facă într'un termen cât mai scurt și cu precădere atât la prima instanță, cât și în apel, și hotărârile date la ambele instanțe, în această materie, să fie date fără drept de opoziție. În fapt, mai că nu se prezintă vreun debitor la opoziție, *căci nici n'are ce spune*».

.... «Cu aceste orândueli, cari vor fi aplicabile atât la judecătorii de ocoale, cât și la tribunale și Curți, orice acțiune cambială își poate avea sfârșitul în cel mult două luni și ceva, timp de altminteri destul de îndestulător pentru cei răi platnici și nici prea lung pentru a periclita în sine încrederea pe care cambia trebuie să o inspire ca efect comercial asimilat monetei».

În această ordine de idei, legiuitorul din 1900 prevede ca apelul să curgă în totdeauna dela data pronunțării și că mijloacele de apărare, ce se pot propune restrictiv pe temeiul art. 349, să fie propuse la prima înfățișare.

Art. 95 din noua lege a judecătoriilor de ocoale, acordând drept de opozițiune, nu schimbă întru nimic principiile puse încă din 1887 în art. 349 din Codul comercial. Cambia rămâne un efect de comerț și un titlu de credit, în contra căruia debitorul cambial nu poate opune decât excepțiuni privitoare la forma titlului, la lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii și excepțiunile personale aceuia care exercită acea acțiune.

În ce privește proba acestor apărări, dacă ele derivă din forma externă a cambiei, dovada e grabnic făcută prin prezentarea în instanță a însăși cambiei originale. Tot astfel se poate propune la prima înfățișare excepțiunile relative la lipsa condițiilor necesare la exercițiul acțiunii principale sau de regres, prezentându-se în instanță fie protestul, fie actele de procedură anterioare. În ce privește însă excepțiunile personale în cari se cuprind atât apărărilor relative la stingerea obligațiunii cambiale, cât și cele relative la însăși substanța obligațiunii, cum ar fi lipsa de capacitate, de consimțământ sau de cauză licită, aceste excepțiuni nu pot fi ridicate decât dacă, pe lângă grabnica lor soluțiune sau dovedire, sunt lichide și întemeiate pe o probă scrisă.

Tribunalul clasifică în această a treia categorie alegațiunea defendorului, în speță însăși beneficiarul în ordinul cui cambia a fost creată, și care, după ce fusese condamnat la prima instanță, vine în apel și cere un termen ca să-și aducă registrul său copier de acasă, fiindcă a pierdut scrisorile originale și să dovedească astfel cum că această cambie i-a fost dată ca garanție (comp. art. 277 și 280 din Codul com.), și deci, pretinde dânsul, a fost emisă în alb, adică fără să îndeplinească cerințele de formă cerute în art. 270 și 273 din Codul comercial.

O asemenea excepțiune era admisibilă? Negreșit că da, în principiu. Dar aceasta tocmai fiindcă legiuitorul nu asimilează cambia cu o hârtie monetă, cum greșit crede tribunalul, întemeiat pe expunerea de motive din 1900, căci un particular nu este o bancă privilegiată care să bată monedă, ci un simplu emitent al unui titlu de credit ce nu este și nu poate fi la purtător și, deci, tocmai pentru aceasta el nu poate emite, fără a înfrânge legea din 1900, o cambie în alb, care echivalează cu o hârtie monetă și cu un titlu la purtător.

«Cred că admiterea cambiilor cu ordinul în alb, zice expozeul ministrului din 1900, prezintă

un pericol, căci dacă nu pot face nici o opunere la cambie după art. 349, nu e mai puțin adevărat că este de mare interes a se ști cine este sau a fost primul beneficiar al cambiei, spre a se putea exercita în contră-i fie o acțiune în anulare dacă ar fi în acel caz, fie o acțiune în regres, ceea ce la cambiile cu ordinul în alb este nu numai foarte dificil, dar aproape imposibil».

«De aceea, și spre a nu mai da loc la nici o controversă, am adaos în capul articolului 273 dispoziția că numele primitivului (beneficiarului) trebuie arătat la facerea cambiei».

Controversa însă vedem că subsistă, și ea nu e relativă la natura excepțiunii, ci la modul de dovedire.

Cambia în alb de sigur că este contrară legii (E. Vidari, Corso di dir. com. VII, ed. 3, No. 6764, pag. 332), deși aceasta pare contradictor cu dispozițiunile art. 352 din acelaș Cod, și cu toate că ea ar putea fi complectată, după cum observă tribunalul, de altă mână (arg. art. 275 din Codul com.), pentru ca numai din acel moment să poată circula chiar fără giruri depline din mâna beneficiarului și primitivului ei, în mâinile oricărei alte persoane, tras, procurator, girant, garant sau chiar simplu intermediar obligat cambiaricește. Încăodată însă, ceea ce legiuitorul nostru a voit a împiedica, e ca ea să nu fie un titlu deghizat la purtător, în loc de un titlu serios de credit, deși nu se mai cere să se arate valoarea sau cauza pentru care cambia a fost emisă.

Dovada însă că ea a fost în alb nu se poate face în materie cambială propriu zisă, altfel de cum prescrie art. 349, sub rezerva acțiunii în anulare, de care vorbește expunerea de la 1900. Din proba scrisă a însăși titlului cambiar rezultând pentru tribunal că el a fost emis în alb, iar dovada propusă de a se aduce la o a doua înfățișare registrele prin cari să se probeze contrarul, dovada nu îndeplinea condițiunea unei grabnice soluțiuni, nici era o probă scrisă cum legiuitorul o cere în art. 349 citat, și din acest punct de vedere negreșit că hotărîrea are a fi socotită ca întemeiată în drept, precum de sigur este întemeiată în fapt.

Gr. V. Maniu.

Quelques remarques sur les vices du consentement, étude juridico-psychologique, par P. Vasilescu, licencié en philosophie, docteur en droit de la Faculté de Paris, avocat. Prix 3 francs.

* * *

Poate să se ridice starea de faliment în opoziție sau apel prin plata creanțelor în urma sentinței declarative? de d-l P. Vasilescu, licențiat în filozofie, doctor în drept din Paris, avocat. Prețul 1 Leu.

De vânzare ambele la Curierul Judiciar care servește la cerere orice cărți de drept contra valoare, mandat postal sau ramburs.